

[Elmholt.]

skede at købe dyrene, og til hvad de skulle bruges. Derfor kunne man godt fortsætte den praksis, at man virkelig også undersøger ejerforholdet.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Hr. Elmholt's replik giver mig kun anledning til en kort bemærkning. Jeg kan sige, at spørgsmålet om opdræt af forsøgsdyr, herunder forskellige dyregrupperes anvendelighed, for tiden overvejes i et udvalg under det lægevidenskabelige og det jordbrugs- og veterinærvidenskabelige forskningsråd, og jeg vil da gerne se på mulighederne for, at de også tager stilling til den averteringspraksis, som findes i øjeblikket.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Helle Degn* til undervisningsministeren:

„Vil ministeren oplyse årsagen til, at svejser Jan Helbak blev nægtet adgang til Odense universitet?“

(Spm. nr. 161).

Helle Degn: Jeg vil tillade mig at motivere mit spørgsmål til undervisningsministeren.

For det første har sagen om Jan Helbak en principiel interesse også for alle andre end Jan Helbak. Man må her spørge sig selv, hvilken mening ordene „lige adgang til vore universiteter“ har. Betyder dette kun lige adgang for alle med en vis boglig baggrund og modenhed, eller betyder det også, at folk, som har hentet sig deres erfaringer, modenhed og engagement gennem det pulserende liv på arbejdspladserne, skal have adgang til højere uddannelser — eller kan disse sidste erfaringer ikke betragtes som studierelevante og dermed adgangsgivende? Det siges jo som en almindelighed i dag, at vi skal arbejde os væk fra den skæve sociale rekruttering til samfundets højere uddannelser. Dette eksempel her viser i al sin enkelthed endnu en gang, hvor langt vi er kommet. Viljen er pæn og god nok, men realiteterne ser stadig væk ikke gode nok ud. En yderligere liberalisering er højst tiltrængt.

Beslutningsforløbet i denne sag ser foruroligende ud. Efter at de nærmeste faglige kompetente organer, studienævn og immatrikulationsudvalg, har godkendt ansøgerens

kvalifikationer som tilstrækkelige, under vurderes og tilsidesættes denne indstilling med rektors samtykke. Ydermere er sagen alvorlig, fordi det vel nok er et spørgsmål, efter hvilke retningslinjer rektor har truffet sin bestemmelse om optagelseskriterierne. Hvilke fælles retningslinjer har universiteterne i en sådan sag? Ingen. Derfor må det blive tilfældigt, hvem der kommer ind hvor, alt efter hvor man bor i landet.

Vil undervisningsministeren tage initiativ til eller skaffe mulighed for en forsøgsdispensationsordning på baggrund af den konkrete sag?

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Ved en bekendtgørelse af 28. juni 1972 gennemførte jeg en liberalisering af betingelserne for adgang til studier på universiteterne, idet bl. a. højere forberedelseseksamen og højere handelseksamen blev gjort generelt adgangsgivende. Bekendtgørelsen indeholder endvidere bestemmelse om, at konsistorium efter ansøgning kan give særlig tilladelse til umiddelbar adgang til studierne på andet grundlag end de direkte adgangsgivende eksaminer, dog således at der om fornødent kan stilles krav om supplerende prøver.

Samtidig med udstedelsen af denne bekendtgørelse anmodede jeg de tre universiteter om i et fællesudvalg at overveje fastsættelsen af sådanne fælles generelle retningslinjer for dispensationspraksis, som fru Helle Degn efterlyste, således at dette skete på baggrund af en forudsætning om en almindelig liberalisering af betingelserne for adgangen til universitetsstudier.

Dette udvalg har ikke afsluttet sit arbejde endnu, men der er allerede, bl. a. på grundlag af dets overvejelser, gennemført en væsentlig liberalisering af dispensationspraksis.

Når fru Helle Degn spørger, om jeg kan gennemføre en forsøgsdispensation, må jeg sige, at den konkrete afgørelse efter bekendtgørelsen ligger i konsistorium og i de enkelte sager sker efter en helhedsvurdering af ansøgerens samlede forkundskaber, såvel teoretiske som praktiske.

Hvad den konkrete sag angår, besluttede konsistorium ved Odense universitet efter de oplysninger, der foreligger for mig, at give Jan Helbak tilladelse til immatrikulati-